

Tizenhét

Azt mondja a pompás orvos, nagyon klassz volt az a füzet is, amit belecsúsztattott, barátom, a Napútba. („Hálafolyóiratként” adtam korábban kezébe.) Magam erre: nem belecsúsztattam, a lappal jár; már hatodik éve. – No, derék, igazán – nyugtázta mosollyal.

Legyen ez – a Káva Téka sorozat, a Napút-füzetek – a tizenhetedik. Többünk prima szerencseszáma. Ennyiedik – mondjuk: belső egysége, rovata a folyóiratnak. A lap történetében időrendben s atipikus vállalkozásunk pénzemésztő sorában eddig az utolsó. Előtte – 1999 januárjától közben-közben kicsit szaporodóan – tizenhat. Így formáltak, ekként alakult.

A lap mindig tematikus számainak mostani, októberi összeállításában ez adja a szerkezetet: **először szerepel együtt oldalainkon s közöttük az összes rovat.** A *Káva Téka* – változatos jellegével, tálalásával – tudatosan elkülönül az alapválogatás tematikájától. Az *Évgyűűrkben* jeleseink vallanak a családfáról, a *Mustrában* készülő nagyobb mű részletének közlésére vállalkozunk, a *Fénykör* körkérdés-válaszokat sorakoztat, a *Hetedhét* a világirodalom és műfordítóink „terepe”, a *Tárlat* nyolc színes oldalával is a képzőművészet (olykor más ábrázoló művészet) alkotóinak munkásságából válogat, a *Berek* a környezet, a *Szóvár* a nyelvművelés, a *Hangszóló* a zene kérdéseivel foglalkozik, a *Téka* klasszikusainkat mutatja be új színekben, a *Hangírás* elhangzott interjúk és beszélgetések szerkesztett változatával ismerteti meg olvasóinkat, az *Égaljban* egy-egy településünk (vagy fővárosi kerület) mutatkozik be, az *Emlékezet* rovatban eltávozottjainkat búcsúztatjuk, az *Ablak* tájékozási belső egység: ismertetések, kritikák könyvekről, tárlatokról, zenei vagy színházi eseményről, a *Dokumentumban* – faksimilét, fotókat publikálunk kommentárral. Haláláig Lászlóffy Aladár („Onnan nézek szerteszt” cím alatt), harmadik éve Zalán Tibor (*B2-páholly*) a gazdája a borítóbelsős tárcáknak.

E bevezető sorok jelentik az *Előter* hangütését: ezúttal épp szenttelen előmagyarázatával szolgál a főszerkesztő a következő 128+8+48 oldal mibenlétének.

Hogy nincs a rovatismertetésben összetartó logika? Hm. Így szokott ez lenni műhelyünk gyakorlatában: menet közben alakul minden, kaptafa a sutban.

Hogy általános a lajstrom, nem csiklandoz ínyt történetesen a most összeválogatott, rendelt anyagok miéértjét illetően? S ha – lehet így – nem olvasta az itt közölt írásokat

Szondi György?

P.S.1 E szerkezeten kívül van mindenkori tizedik számunk, a „hetvenesek évkönyve”: a nemzedéki tabló – 65–95 magyar kiválósága a művészi területeknek és a tudományosságnak vall mintegy hetven sorokban életük eltelt hét évtizedének foglatatát adván, a születési hónap és nap szerint sorban.

P.S.2 Természetesen e – máskor váltakozón jelen lévő – rovatok körül és között: megannyi szépirodalom, annak valamennyi műfajával, műnemével tarkán.

P.S.3 Voltaképp nevet is ötlöhetnénk (de lenne ekként tizenyolcadik?) gyakori híreinknek. Például pályázati eredményeket, díjainkat tesszük közé, versengést, gyűjtőmunkát hirdetünk meg. Marad ilyenkor a szabad felületre csent keretes közlés. Marad is. Marad a tizenhét.

